

ДЖАНИ РОДАРИ СВЕТЪТ В ЕДНО ЯЙЦЕ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Омобоно^[1] бе селянин, вече в малко напреднала възраст, вдовец и без деца. Живееше сам-самичък в една къщурка край селото. Правеха му компания кокошките в кокошарника, прасето в кочината и едно магаре в обора. Магарето му помагаше да обработва нивицата си. Прасето не вършеше никаква работа, но Омобоно знаеше, че всичко, което му дава да яде, един ден ще му се върне в шунка, салами и наденици. Кокошките му снасяха яйца.

Една сутрин Омобоно отиде в кокошарника да прибере пресните яйца и намери в панера едно яйце с чуден зеленикав цвят.

— Това пък не ми се беше случвало — измърмори той на себе си. Старите хора често си говорят сами. — Зелено яйце. Обзалагам се, че го е снесла Пимпа. Тази кокошка от известно време ме безпокои. Такава една клюмнала, сякаш са я наплашили. Яйце със зелена черупка. Току-виж, че трябва да се съобщи да го пишат във вестниците.

Той прибра яйцето и го доближи до ухото си.

— Виж ти! Какви са тези новости? Яйце, което бръмчи като машина. Сигурно вътре вместо жълтък има моторче.

Той остави другите яйца в шкафа, сложи зеленикавото яйце на масата и го загледа нерешително. Сега бръмченето не се чуваше вече. Омобоно доближи яйцето до ухото си и бръмченето се чу отново. Тогавя той счупи внимателно с лъжичка черупката от едната страна и махна две-три парченца, за да може да погледне вътре в яйцето. Но уплашен, веднага го остави отново на масата. И ето че от отвора започнаха тичешком да излизат едно след друго човечета, не по-големи от нокът; след първите десет излязоха други десет, и още десет и всички носеха нещо на гърба си, но трудно беше да се различи какво, а някои влачеха след себе си нещо друго с невидимо въже и в миг половината от масата около яйцето бе заета от тези човечета и от техните товари. Те тичаха насам-натам, някое като че ли чукаше с чук, друго правеше движения, сякаш режеше дъска, и всички бяха пъргави, съсредоточени и мълчаливи. Но когато Омобоно се навеждаше над масата и доближаваше ухо, струваше му се, че чува леки удари, свирене, пискане и дори отсечени остри гласчета.

„Тия трябва да са командирите“ — помисли си Омобоно.

След десетина минути човечетата привършиха да строят нещо като железница, която излизаше от яйцето и образуваше около него

пълна окръжност с радиус петдесет сантиметра. Сетне от яйцето изскочи един влак. Вагоните бяха двадесетина, но не по-дълги от кибритена клечка. Машината (сигурно беше електрическа, защото не изпускаше дим) беше дори по-къса, но малко по-тежка. Влакът се движеше по релсите като играчка. От време на време се спираше и човечетата разтоварваха вагоните. Омобоно си спомни, че в чекмеджето има една лупа. Като погледна през нея, видя какво разтоварваха: автомобили, направени по мярка за тях, велосипеди, трактори, подежни кранове, елементи за панелни жилища, врати, прозорци; всякакъв вид мебели и машини, машинки безброй. Щом разтовареха стоките, човечетата ги занасяха веднага тук и там, сякаш имаха в главата си определен план, който лека-полека се очертаваше и пред очите на Омобоно.

— Тия тук строят на масата ми цял град. И колко добре вършат всичко!

Влакът преминаваше през целия кръг, връщаше се до яйцето, влизаше в него и след малко излизаше с нов товар. А междуременно от яйцето изскачаха постоянно нови човечета. Омобоно ги броеше, докато бяха няколко десетици; бе стигнал до двеста, но след това им изгуби сметката: сега сигурно бяха станали две хиляди. А идваха и други, двама по двама, на групи, и, изглежда, си знаеха местата, защото, без да се колебаят, се запътваха към този или онзи квартал (вече се появяваха първите квартали със своите улици, магазини и коли, които се стрелкаха нагоре-надолу, и забързани минувачи по тротоарите, и хора по прозорците на къщичките, и деца в дворовете).

— Bravo, bravo — продължаваше да мърмори Омобоно, като гледаше през лупата ту едно, ту друго ъгълче на града. А след малко извика:

— Ще получа удар!

От яйцето излизаше стадо коне, а след него кучета, котки, птици, почти невидими птиченца, по-малки от най-малката мухичка, които се впуснаха да летят над покривите, а някои от тях дори почнаха да си свиват гнезда под стрехите. От удивление Омобоно изпусна лупата върху масата, за щастие извън кръга, иначе сигурно щеше да убие някого. Човечетата веднага прекъснаха всякакво движение: сигурно шумът от падането на лупата бе за техните уши като трясък на

гръмотевица. След това, сякаш бяха получили успокоително съобщение, се заловиха пак за работа.

„Жалко, че не мога да разбера какво си говорят — измъчваше се Омобоно. — Бих желал да знам какво означава тази история.“

Изведнъж му хрумна една мисъл. Стана от масата, излезе, заключи старателно къщата и отиде в селото да потърси каквото му трябваше.

Търговецът на домакински уреди остана озадачен.

— Един усилвател? Един високоговорител? Един микрофон? За какво са ви тези неща?

— Да слушам разговорите на мравките — отвърна сопнато Омобоно. — Вас какво ви влиза в работата? Кажете ми цената и толкова.

— Е, не се засягайте! Аз съм тук, за да продавам, а не да се занимавам с хорските работи.

— Отлично, разбрахме се. Колко струна?

Омобоно плати, накара да му обяснят как действат всички тези уреди и се завърна вкъщи с товара си, без да го е грижа за хората, които се обръщаха да го гледат, защото бяха свикнали да виждат на рамото му обикновено мотика или лопата.

Вкъщи го чакаше нова изненада.

— Дявол да го вземе, бих се заклел, че човечетата са станали по-високи, и градът по-широк, и къщите по-големи. Да не би да се надуват като ония гумени играчки?

Сега градът заемаше почти цялата маса и човечетата бяха големи колкото прешлен на кутре.

— Ще видим — заключи Омобоно.

Той инсталира уредите, както бе разбрал, сложи на главата си слушалките като радиотелеграфист, намествайки ги хубаво върху ушите си, и се заслуша. Сега шумовете достигаха до него силни и ясни: бръмченето на машините, пукането на моторите, крясъците на децата, които играеха, нарежданията на началниците в заводите, грохотът на влака, който неуморно влизаше и излизаше от яйцето.

— Ала, ало — каза внезапно един глас, като се наложи над шума.

При тези думи всички други гласове замлъкнаха, машините спряха и в целия град бързо настъпи тишина.

— Внимание, внимание! Готвим се да влезем във връзка със земния жител. Понеже не знаем намеренията му, принудени сме да обявим тревога.

„Гледай ти — каза си Омобоно, — искат да говорят с мен. Поне така мисля. Единственият земен жител тук съм аз... Да, а те? Не са ли земни жители? Но нали всичките ги снесе моята кокошка?“

— Ало, ало! — прозвуча отново гласът. — Обръщаме се към земния жител, който ни слуша. Чувате ли ни добре?

— Отлично — отвърна Омобоно. — А бихте ли ми обяснили кои сте, какво правехте в яйцето на моята кокошка и дали възнамерявате да заемате дълго масата ми?

— Преди всичко — каза гласът, — искаме да ви предупредим, че не сте в състояние да ни причините никакво зло. Това, че засега сме малки, не трябва да ви доведе до погрешни заключения. Можем да се спасим от всякакво нападение. Ние впрочем няма да ви предизвикваме.

— Това е хубаво — каза Омобоно. — Да чуем вашата история.

— Трябва да знаете, че идваме от много далечна планета, напълно неизвестна на земните жители. За съжаление през последните векове условията за живот на тази планета станаха ужасно трудни. Нашето слънце изстива, цялата растителност загина, ледът покрива един след друг нашите градове. За да спасим рода си, трябваше да разработим план за напускане на планетата и изселване на всичките ѝ жители в други части на вселената. Чувате ли ме?

— Чувам ви. А същевременно записвам разговора на магнетофонна лента.

— Ние правим същото. Нашият Комитет за обществено спасение, след като привърши необходимите за случая изследвания и проучвания, реши да постъпи така: цялото население на планетата с оцелелите животни, градове, фабрики, с машините, създадени от нашата цивилизация чрез един способ, който няма да ви обяснявам, защото няма да го разберете...

— Благодаря!

— ... изобщо всичко и всички бяхме сведени до ултрамикроскопични размери и затворени в тиквено семе, което чрез системата на предаване от разстояние бе оставено да падне на вашата земя.

— Дори в моя двор... И моята кокошка го изяде... и снесе яйцето... и вие излязохте...

— Да, нещата стоят точно така.

— Колко сте всичко?

— Много малко за съжаление: не повече от тридесет милиона.

— Тридесет какво?

— Тридесет милиона.

— И какво искате от мен? Да държа у дома си тридесет милиона гости ли? Мислите ли, че моята нива може да изхрани всички ви? Драги мои, започвам да мисля, че щеше да бъде по-добре за вас да бяхте останали в яйцето... Ой, какво става? Какво се е случило? Къде сте?

Градът, машините, човечетата, железницата — в миг всичко бе изчезнало. На масата стоеше само зеленикавото яйце, разчупено от едната страна.

— Вътре ли сте? — запита Омобоно.

Никой не му отговори. Но в яйцето сега се чуваше предишното бръмчене. Изведнъж всичко започна отново: от яйцето излезе човече, голямо колкото нокът, след него друго, после още пет... и след това железницата, машините, къщите... В един миг градът бе построен отново... В разстояние само на час масата бе завзета пак от единия до другия край и от високоговорителя гласът извика отново:

— Ало, ало!

— Тук съм — отвърна Омобоно. — Защо избягахте?

— Без да искаме — обясни гласът. — Произнесохте паролата за Голямата тревога.

— Аз ли? Но аз не съм казал нищо особено.

— Чуйте и, за бога, внимавайте какво говорите. Става дума за един ред, който сме установили. Той е безпогрешен, както видяхте, но е и опасен. Достатъчно е да се каже: „В яйцето!“ и нашият растеж спира и моментално се връщаме там, където сме били.

— Доста удобно — каза Омобоно.

— Да, но за нас е и неудобно. Трябва да започваме отначало, да извършваме отново цялата работа... За съжаление в този момент сме във вашите ръце. Чуйте предложенията ни! Ние знаем, че на вашата планета има пустинни области, напълно необитаеми като Сахара, пустинята Гоби и така нататък. Искаме да ни бъде предоставена една

от тия области. С машините и познанията, с които разполагаме, ще ги направим обитаеми. Ще се установим там и няма да безпокоим земните жители...

— Момент — каза Омобоно, — говорехте за растеж. Колко още можете да пораснете?

— Нашият нормален ръст е пет метра, но ще се приспособим към земния ръст. Ще станем във всичко подобни на хората.

— А кой ни гарантира, че вие няма да се опитате да завладеете нашата планета?

— Можете да ни върнете в яйцето, когато пожелаете. Вече знаете паролата на Голямата тревога.

Омобоно се замисли дълбоко, като гледаше зеленикавото яйце.

— Слушайте — каза най-после той, — искам да направя един опит.

Той се огледа, спря поглед върху шапката си, окачена на един пирон зад вратата, и извика:

— Шапко, в яйцето!

Шапката изчезна моментално. Омобоно погледна в яйцето със своята лупа и я видя вътре не по-голяма от върха на писец. Тогава избухна в смях:

— Не ми бяхте казали това.

— Какво? Ние ви казахме цялата истина.

— Не ми бяхте казали, че яйцето действа за всичко.

— И ние не знаехме това. Вие ни го показахте.

— Добре, добре. Може пък един селянин да е по-хитър от тридесет милиона космически същества. Но ако позволите, яйцето ще задържа аз.

Междувременно човечетата бяха продължили да растат. Сега бяха високи колкото кутрето на Омобоно. И от яйцето едно след друго непрекъснато излизаха нови.

— Трябва да побързам да предупредя властите — рече Омобоно, — иначе ще ми пръснете къщата. Дори, я слушайте: за да избегнем проблемите по транспорта — да се превозят тридесет милиона души не е шега, — няма ли да бъде по-добре да се върнете за малко... там, където знаете?

Човечетата се посъветваха, преди да отговорят. След това гласът каза тъжно, с въздишка:

— Имате право. Ще се върнем в яйцето...

— Тогава довиждане — рече Омобоно.

— Довиждане. Народе на Ацим, всички в яйцето!

Така заповяда гласът и на масата отново остана само зеленикавото яйце.

Омобоно го взе, яхна своя мотоциклет и отиде в града.

Няма да ви разказваме как той говори с правителството, как накара човечетата да излязат още веднъж от яйцето, за да докаже, че не разправя врели-некипели, а после ги накара да се върнат обратно; как след това отиде лично в Сахара със самолет и с група високопоставени лица и предостави пустинята на народа на Ацим и остана с човечетата, докато те станаха високи колкото земните жители, а накрая се завърна при своята нива, пазейки внимателно зеленикавата черупка, поставена в кутийка с памук.

„С това яйце — смееше се той — ще си създам много удоволствия.“

И наистина си ги създаде, като принуждаваше да влизат в яйцето всички неща, които не му харесваха. Един ден казваше:

— Всички оръдия на земята в яйцето!

И войните като по чудо преставаха. Друг ден казваше:

— Всички комари в яйцето!

И от Северния до Южния полюс не можеше да се намери нито един комар.

Омобоно не причини зло никому, защото беше добър човек. И преди да умре, счука зеленото яйце в хавана, докато то стана на прах, разпръсна този прах по нивата си, за да не може никой да го използва с лоши намерения.

Ще ви кажа дори, че веднъж, преди да унищожи яйцето, той се опита да влезе в него, като каза:

— Омобоно в яйцето!

Но като постоя там на тъмно, налегна го такава тъга, че побърза да излезе.

---

[1] Добър човек. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.